

Celestia se podívala na malého poníka, malého a vystrašeného. Mysl jí zaplnily vzpomínky...

A ona náhle zase byla v kosmické prázdnotě, která přetékala nejmocnější magií. Její učitelka, princezna, vládyně celé Equestrie, se na ní dívala s pochopením.

"Vítej mezi alicorny, má drahá."

Celestia zatřásla hlavou.

"Co to znamená?"

"Nyní už nejsi jen mojí studentkou. Zůstaneš jí stále, ale trochu jinak. Budeš učit i ty mne, svým způsobem. Nyní jsi také princezna."

Celestia si vzpomínala na pýchu rodičů, když se změnila na alicorna, stejně jako si vzpomínala na jejich pýchu, když se stala alicornem i její mladší sestra, Luna. Jak bylo v Equestrii zvykem, po svém dospění rodiče příliš nevidala, i tak na ně ale vždy s láskou vzpomínala a teď jí lehce zasáhl smutek, když jí posel donesl smutnou zprávu o jejich skonu.

"Jak zemřeli?"

"Zemřeli ve spánku, má paní. Ve spánku a v objetí."

Celestia propustila posla pryč a ten ihned odešel, taktně se vyhýbajíc pohledu na Celestiiny slzy, tiše kanoucí z jejich očí. V hřívě ucítila dotek a ona se usazeně usmála na svoji učitelku.

"Smrt není zlá, má drahá. Ještě je uvidíš, to ti slibuji."

Celestia se pokusila utřít obličej, ale princezna ji zadržela.

"Na slzách ale také není nic zlého. Nedrž to v sobě."

Dveře se otevřely a dovnitř vtrhla Luna, která měla na rodiče větší vazbu než Celestia a právě se smutnou zprávu dozvěděla. Sestry se objaly a princezna odešla, aby měla soukromí.

"Zítřka budeš korunována, má drahá."

"Já? Já nemůžu být vládyní! Nemám na to! A co vy?"

Princezna se na Celestii usmála.

"Můj čas už vypršel a nyní mne čeká odpočinek."

Celestia nevěřícně zašeptala.

"Vy... Zemřete?"

Královna se znovu laskavě usmála.

"Ovšem, má drahá. Ani já nežiji navěky. Ani bych nechtěla. I já se těším na to, až zase spatřím své blízké."

Celestia sklopila hlavu a snažila se zadržet slzy, které se jí neodbytně hrnuly do očí. Pak ucítila dotyk ve své hřívě.

"Už jednou jsem ti říkala, že na nich není nic zlého. Nedrž to v sobě."

"Já nechci, aby jste odešla!"

"Jenže na tom nic nezměníš, život je jako kruh. Někdo umírá, aby se někdo jiný mohl narodit. A přece víš, že se ještě potkáme."

Princezna se vydala ke dveřím, ale těsně před nimi se zastavila.

"Celestie?"

Celestia k ní zdvihla nadějně hlavu, jako by čekala, že tohle všechno je jen jakýsi bizarní žert.

Princezna ale dobře věděla, na co Celestia myslí a zavrtěla hlavou. Princezna měla vždy

pochopení. Pro každého. I ve hněvu. I ve smutku.

"Opravdu budu muset odejít, nejde to jinak. Ale jednou, má drahá, jednou si i ty najdeš studentku a ona převezme tvé místo. A kruh se znovu uzavře a my se zase uvidíme."

Princezna odešla a nechala Celestii samotnou se svým zármutkem.

Korunovace byla obrovská, princezna předala Celestii korunu před očima tisíce poníků. Jak se dotkla její hlavy, na Celestii dopadlo břímě celého světa. Equestria byla jako hodinový stroj, který se porouchal a vládkyně musela roztáčet jeho kola, aby se stroj nezastavil navěky. Bývalá princezna se na ni chápavě usmála a byla s ní i na oslavu korunovace. Pak se s Celestii rozloučila a odešla. To bylo naposledy, co jí Celestia viděla živou. Když jí posel přiběhl oznámit zprávu o skonu, dávno to věděla. Už ale nesmutnila, teď už rozuměla...

Celestia se proklínala. Myslela to dobře, chtěla část svých povinností přenést na Lunu, aby tíha nebyla tak těžká, jenže Luna na to nebyla dost silná a zešílela z toho. Celestia věděla, co musí udělat a neochvějně stanula před Nightmare Moon, která dříve byla její sestrou.

"Nemůžu ti to dovolit, i když je to všechno má chyba. Nedopustím, aby se něco stalo mým poníkům. Postavím se všem, kteří by jim chtěli ublížit."

"I své sestře?"

"I své sestře."

Elementy rovnováhy se rozzářily...

Ale Celestia nedokázala Nightmare Moon, svojí sestru Lunu, zničit. Zaklela jí do měsíce a doufala, že čas napraví škody, které ona spáchala. A někde v hloubi duše věděla, že se tak stane. Zadívala se na měsíc, kde se dala rozpoznat silueta hlavy její sestry a po dlouhé době se v jejích očích zaleskly slzy. A náhle skoro cítila dotyk ve své hřívě a tichý hlas.

"Ndrž to v sobě."

Celestia se rozplakala...

Vzpomínky se rozplynuly a Celestia se podívala na malého poníka, malého a vystrašeného.

Usmála se na ni. Had se zakousl do svého ocasu a kruh se uzavřel.

"Twilight Sparkle! Nyní budeš mojí studentkou..."